

ΑΘΗΝΑΪΚΗ

18-7-1975

ΝΙΚΟΥ ΜΠΑΚΟΛΑ: «Ύπνος
θάνατος».

Δέν είμαστε βέβαιοι άν τὸ πεζο-
γράφημα τοῦ κ. Ν. Μπακόλα εἶναι
μυθιστόρημα ἢ ἓνα σπονδυλωτὸ διή-
γημα, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἔχουν δραστι-
κὰ ἀφαιρεθῆ ὄλα τὰ στοιχεῖα μιᾶς
κατανοητῆς ἱστορίας. Ὁ συγγρα-
φέας φαίνεται νὰ ἀναζητῆ τὸ ἀ-
πόλυτο — ποῦ γι' αὐτὸν εἶναι ἡ
τέλεια, προσωπικὴ φράση, ἡ ἀνά-
κληση τοῦ ἀναμνήσεων καὶ ἡ σύ-
ζευξη τοῦ ποιητικοῦ μὲ τὸ ὄνειρι-
κό. Ὁ θάνατος, ὡς ἰδέα μιᾶς με-
τάβασης ἀπὸ τὸ γνωστὸ στὸ ἄ-
γνωστο, γίνεται ἐδῶ ἢ συνέχεια τῆς
ζωῆς κι αὐτῆ ἢ συνεχῆς μεταπή-
δηση ἀπὸ τῆ ζωῆ στὸ θάνατο, ἀ-
πὸ τὸ χρονικὸ στὸ ἄχρονο, ἀπὸ τὸ
ὄνειρο στὴν κατανόηση τοῦ θανά-
του, μᾶς δίνει μιὰ μέθοδο γιὰ νὰ
πλησιάσουμε καὶ νὰ κατανοήσουμε
— ὅσο γίνεται — τὴν κατακερματι-
σμένη ἱστορία τοῦ ἥρωά του.

Πέρα, δμως, ἀπ' ὄλα αὐτά, τὸ
μυθιστόρημα τοῦ κ. Ν. Μπακόλα
(ποῦ ἀπαιτεῖ προχωρημένη λογοτε-
χνικὰ προπαιδεῖα τοῦ ἀναγνώστη)
μᾶς ἐνισχύει τῆ γνώμη ὅτι ἐκεῖ,
στὴ Θεσσαλονίκη, μὲ τὸ φωτισμένο
τῆς Πανεπιστήμιο καὶ τοὺς ἐξίσου
φωτισμένους πνευματικούς τῆς ἀν-
θρώπου, συντελεῖται μιὰ νεοελλη-
νικὴ Ἀναγέννηση, ποῦ ἢ περὶ πολ-
λὰ τυρβάζουσα Ἀθήνα, δέν τὴν ἔχει
κἂν ὑποπτευθῆ.

X